

Sygn. akt: I C 756/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2018 roku

Sąd Rejonowy w Czuluchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Piasecka
Protokolant:	stażysta Karolina Ziółkowska

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2018 roku w Czuluchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko E. K.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. nie obciąża pozwanej E. K. kosztami procesu.

Sygn. akt I C 756/18

UZASADNIENIE

Powód – (...) S.A. z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł pozew przeciwko pozwanej E. K. o zapłatę kwoty 8.700,12 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 19 czerwca 2013 roku pozwana E. K. zawarła z pozwanym umowę pożyczki nr (...), na mocy której zobowiązała się do spłaty łącznego zobowiązania w wysokości 12.927,56 złotych. Powód podkreślił, że całość zobowiązania obejmowała kwotę kapitału w wysokości 6.000,00 złotych, odsetek umownych w wysokości 1.176,12 złotych, opłaty przygotowawczej (w tym dodatkowa opłata przygotowawcza) w wysokości 1.008,00 złotych, ubezpieczenia spłaty pożyczki w wysokości 1.200,00 złotych oraz opłaty dodatkowej za usługę w postaci obsługi pożyczki w domu w wysokości 3.486,00 złotych, jak również, że na skutek zmniejszenia rocznej stopy oprocentowania kwota należna do spłaty z tytułu odsetek została pomniejszona o kwotę 57,44 złotych.

Powód podniósł, że na poczet zobowiązania pozwana dokonała wpłaty w łącznej wysokości 4.170,00 złotych, przy czym kwota 1.865,12 złotych stanowi spłacony kapitał (kwota brutto pożyczki), kwota 1.176,12 złotych z tytułu spłaconych odsetek umownych i kwota 1.128,76 złotych z tytułu spłaconej opłaty za obsługę pożyczki w domu. Natomiast według stanu na dzień wniesienia pozwu, po uwzględnieniu wszystkich dokonanych przez pozwanego wpłat, do uregulowania całości zobowiązania wynikającego z umowy pozostała łącznie kwota w wysokości 8.700,12 złotych, która obejmuje

kapitał w wysokości 6.342,88 złotych i opłaty za obsługę pożyczki w domu w wysokości 2.357,24 zł. Powód zaznaczył, że pomimo upływu terminu na jaki została zawarta umowa, pozwany nie uregulował spłaty zobowiązania, jak również, że termin wymagalności ostatniej raty wynikającej z powyższej umowy pożyczki przypadał na dzień 11 marca 2015 roku.

Pozwana – E. K. stawiała się na termin rozprawy i przyznała, że faktycznie zawarła umowę pożyczki z powodem na kwotę wskazaną w uzasadnieniu pozwu. Podkreśliła jednak, że pożyczka ta nie była dla niej tylko dla jej swatowej, która zobowiązała się do jej spłaty. Początkowo pożyczka była regulowana. Pozwana wskazała nadto, że z uwagi na naciski ze strony powodowej w przedmiocie wcześniejszego uregulowania zobowiązania, pomimo że został już złożony pozew do Sądu, w październiku 2018 roku uiściła ona na poczet zaległego zobowiązania kwotę w łącznej wysokości 9.299,12 złotych. Pozwana na tę okoliczność okazała dowód wpłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana E. K. w dniu 19 czerwca 2013 roku zawarła z powodem umowę pożyczki nr (...), na mocy której zobowiązała się do spłaty zobowiązania w łącznej wysokości 12.927,56 złotych, w ciągu 90 tygodni od dnia zawarcia umowy. Kwota ta obejmowała kapitał w wysokości 6.000,00 złotych, który pozwana otrzymała w dacie podpisania umowy, odsetki umowne w wysokości 1.176,12 złotych, opłatę przygotowawczą (w tym dodatkowa opłata przygotowawcza) w wysokości 1.008,00 złotych, ubezpieczenie spłaty pożyczki w wysokości 1.200,00 złotych oraz opłatę dodatkową za usługę w postaci obsługi pożyczki w domu w wysokości 3.486,00 złotych.

Termin wymagalności ostatniej raty przypadał na dzień 11 marca 2015 roku.

bezsporne

Na poczet zobowiązania dokonano wpłaty w łącznej wysokości 4.170,00 złotych, z czego kwota 1.865,12 złotych stanowiła spłacony kapitał (kwota brutto pożyczki), kwota 1.176,12 złotych odsetki umowne i kwota 1.128,76 złotych opłatę za obsługę pożyczki w domu, a następnie zaprzestano spłaty.

W październiku 2018 roku pozwana E. K. na poczet zaległego zobowiązania uiściła kwotę 9.299,12 złotych (przyznane).

bezsporne

Pozwana – E. K. posiada emeryturę w wysokości 600,00 złotych i pozostaje na utrzymaniu męża, z którym prowadzi wspólne gospodarstwo domowe. Mąż pozwanej jest kierowcą zawodowym i z tego tytułu otrzymuje wynagrodzenie w wysokości około 3.000,00 – 3.500,00 złotych.

Pozwana – E. K. choruje na astmę oraz cierpi na silną depresję i z tego tytułu ponosi miesięczne koszty zakupu leków w wysokości około 200,00 złotych. Pozwana korzysta również z pomocy lekarza psychiatry.

Miesięcznie koszty związane z utrzymaniem nieruchomości (czynsz, energia elektryczna) wynoszą około 1.500,00 złotych.

przyznane.

Sąd zważył co następuje:

W przedmiotowej sprawie pozwana E. K. uznała roszczenie powoda zarówno co do zasady, jak i wysokości. Jednocześnie w toku procesu okazała ona dowód uiszczenia na rzecz powoda kwoty 9.299,12 złotych w październiku 2018 roku tytułem spłaty zaległego zobowiązania.

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 kpc sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1983 roku, III CRN 188/83, OSNC 1984, nr 4, poz. 60). Istotnym jest przy tym, iż mimo, że Sąd jest związany uznaniem powództwa, to obowiązany jest jednak dokonać oceny, czy czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W doktrynie zauważono, że ocena, czy zachodzi niedopuszczalność uznania powództwa, powinna nastąpić w zasadzie wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Wskutek uznania przewodniczący zamyka rozprawę (art. 224 § 1 kpc) i wydaje tzw. wyrok z uznania, uwzględniający powództwo w zakresie objętym uznaniem.

Mając na uwadze wskazany przez powoda stan faktyczny i wysokość dochodzonego roszczenia, Sąd nie znalazł podstaw do stwierdzenia, aby uznanie powództwa było sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego bądź zmierzało do obejścia prawa.

Należy jednakże podkreślić, że skoro pozwana spełniła świadczenie po doręczeniu pozwu, a powód nie cofnął pozwu, to zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa samo zaspokojenie roszczenia bez cofnięcia pozwu wywołuje skutki materialnoprawne, prowadzące do oddalenia powództwa z powodu jego bezzasadności. Nie zachodzi bowiem przeszkoda merytoryczna w rozpoznaniu sprawy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2014 roku, sygn. akt III CZP 110/13, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1999 roku, sygn. akt III CKN 936/98 niepubl.). Tak więc zapłata w toku sporu z wolą zaspokojenia roszczenia powoda powoduje wygaśnięcie dochodzonego roszczenia, skutkujące odpadnięciem podstawy do uwzględnienia powództwa.

W konsekwencji wobec nieistnienia wierzytelności powództwo ulega oddaleniu.

Niewątpliwym jest, że pozwana E. K., w toku procesu, okazała dowód uiszczenia na rzecz powoda w październiku 2018 roku kwoty 9.299,12 złotych tytułem spłaty zaległego zobowiązania, a powód nie kwestionował tej okoliczności, dlatego też Sąd uznał, że odpadła podstawa do uwzględnienia roszczenia i oddalił powództwo, o czym orzekł jak w punkcie 1.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 102 kpc, który stanowi, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Wprawdzie w wypadku, gdy po wniesieniu pozwu nastąpi zapłata dochodzonej w pozwie sumy, która była wymagalna w chwili wytoczenia powództwa, to stronę pozwaną należy uznać za stronę przegrywającą sprawę i to bez względu na to, czy zapłata nastąpiła przed czy po doręczeniu pozwu. W takiej sytuacji nie można bowiem traktować powoda, który nie cofnął skutecznie pozwu, na równi ze stroną przegrywającą proces i obciążać go obowiązkiem zwrotu kosztów na rzecz pozwanego. Przeciwnie, to pozwanego należy uważać za przegrywającego sprawę, od którego powód może żądać zwrotu kosztów procesu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2010 r. sygn. akt V CZ 1/10, z dnia 6 listopada 1984 r. sygn. akt IV CZ 196/84 oraz z dnia 21 lipca 1951 r. sygn. akt C 593/51).

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że strona pozwana E. K. dokonała wpłaty należności na rzecz powoda już po wniesieniu pozwu i to w zakresie przewyższającym kwotę dochodzoną pozwem, albowiem powód żądał zasądzenia od pozwanej kwoty 8.700,12 złotych, a pozwana E. K. uregulowała na jego rzecz w październiku 2018 roku kwotę 9.299,12 złotych zgodnie z dyspozycją powoda.

W ocenie Sądu, szczególnie uzasadnionymi okolicznościami w niniejszej sprawie był fakt, że dochodzona pozwem wierzytelność była przedawniona. Niewątpliwym bowiem jest, co jednoznacznie wynika z uzasadnienia pozwu, że termin wymagalności ostatniej raty przypadał na dzień 11 marca 2015 roku, natomiast pozew został wniesiony w dniu 27 sierpnia 2018 roku, a zatem po upływie trzech lat od wymagalności roszczenia.

Zgodnie natomiast z treścią art. 118 kc, w brzmieniu ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku (Dz. U. z 2018, poz. 1104), która weszła w życie w dniu 9 lipca 2018 roku, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia

wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Ponadto po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi (art. 117 § 2¹ kpc brzmieniu ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku (Dz. U. z 2018, poz. 1104), która weszła w życie w dniu 9 lipca 2018 roku).

Z powyższego wynika zatem, że powód nie mógł domagać się zaspokojenia roszczenia od pozwanej, jako konsumentki.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie 2 sentencji.